

[Hauch.]

hvordan disse Afgørelser hidindtil har fundet Sted. Det, jeg har henvist til, er den Situation, at man Dagen efter, at den ene Part paa afgørende Maade har vendt sig mod Forligsmandsforlaget, gennem en Lov tvinger vedkommende Organisation til at bøje sig for Forligsmandens Afgørelse, som den samme Organisation har haft Lejlighed til at tage Stilling til umiddelbart forud. Hvad er det, man er bange for ved en voldgiftsretlig Afgørelse af denne Sag? Ja, den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Ch. Petersen) antydede, at han var bange for en Afgørelse, der skulde forringe de Vilkaar, som Forligsmanden havde opstillet. Den højtærede Statsminister sagde: Naar man vil have en retslig Afgørelse i denne Sag, maa det være ud fra det Synspunkt, at man vil forringe de Arbejdsvilkaar, som Arbejderne skal gaa i Arbejde under. Jeg har ikke i det, jeg har haft Lejlighed til at sige her, udtalt, og jeg agter heller ikke at komme ind derpaa, fordi det for mig i den foreliggende Sag er Princippet, det drejer sig om, hvorvidt der her kan være Tale om en Forringelse eller en Forbedring. Men jeg har ønsket og haabet, at man vilde tage en retslig Afgørelse paa Basis af en Voldgift og derved vise den Imødekommenhed, som det var naturligt at vise over for den ene af de stridende Parter.

Jeg sporede ikke i den højtærede Statsministers og heller ikke i det ærede socialdemokratiske Medlems Udtalelser noget i Retning af Imødekommenhed. Den højtærede Statsminister lod mig vide — det behøvedes for Resten ikke, for jeg ved det —, at den høje Regering og Flertalspartierne har Magten her i Landet. Jeg har ofte i de sidste Aar haft Lejlighed til at beklage, at de havde Magten, men jeg har bøjet mig for denne Kendsgerning. Jeg undlader ikke at sige til den høje Regering i det foreliggende Tilfælde, hvor en retslig Afgørelse er foreslaet og kan fremskaffes paa et bredt Grundlag, at jeg haaber ikke, at Afvisningen heraf skal skabe for store Vanskeligheder for Samfundet, for øvrigt heller ikke for den høje Regering.

Det er mig ikke muligt at begribe, hvorfor man i denne Situation stiller sig saa afvisende, naar man ellers Gang paa Gang giver Udtryk for, at man ønsker den størst mulige Samling om Opgavernes Løsning her paa Rigsdagen. Den høje Regering har ikke kunnet faa — naturligvis ikke — Oppositionens Tilslutning til en hel Række af de Forslag, som vi mener er samfunds-kadelige, som vi mener er af en saadan

Beskaffenhed, at de ikke tjener vort Folks økonomiske Velfærd, men her — her var dog for en Gangs Skyld et Eksempel, hvor den høje Regering kunde vise, at den satte Pris paa en Afgørelse paa et bredt Grundlag i en vigtig og vanskelig, ganske overordentlig vanskelig Sag. At den høje Regering i Stedet for at vise Imødekommenhed og Forstaaelse her foretrækker at pukke paa Magten, maa vi naturligvis finde os i, men jeg mener at være berettiget til at udtale den Formodning, dersom man fra den høje Regerings Side i Forholdet til Oppositionen, i Samarbejdet her paa Rigsdagen fremtidig ønsker at arbejde efter de Hovedlinier, at det ikke vil være saa forfærdelig længe, før det gaar op for hele Befolkningen, at denne Regering er en ensidig Klasseregering, som i Virkeligheden ikke agter at tage Hensyn til andre end dem, der tjener deres egne snævre Interesser.

Lange: Baade den højtærede Statsminister og den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Ch. Petersen) sagde, at naar jeg ønskede, at den Afgørelse, der her skal træffes, kom til at foregaa ved en Voldgiftsret, maatte det være, fordi jeg ønskede, at de Lønninger, der er fastsat i Mæglingforslaget, blev nedsat. Og det ærede socialdemokratiske Medlem føjede til — formodentlig for at advare mig —, at noget saadant kunde skabe Uro. Det undrer mig, at det ærede Medlem sagde dette. Efter hvad jeg har set og hørt om Forhandlingerne i det andet høje Ting, var der en Taler der, som fremsatte den Anskuelse, at en Vedtagelse af det foreliggende Lovforslag kunde skabe Uro til den ene Side, og dette blev der taget meget kraftigt paa fra den højtærede Statsministers Side. Det er derfor med nogen Undren, jeg hører det ærede socialdemokratiske Medlem fra denne Talerstol stille i Udsigt, at Vedtagelse af en Voldgiftsavgørelse kunde skabe Uro hos den anden Part. Men for øvrigt vil jeg sige baade til den højtærede Statsminister og til det ærede Medlem, at de har ingen som helst Ret til at lægge ind i mine Udtalelser, at jeg ønsker, der skal opnaas lavere Lønninger end dem, Mæglingforslaget gaar ud paa. Dette tager jeg overhovedet ikke Stilling til, det tager mit Parti overhovedet ikke Stilling til, fordi vi mener, det er noget, der ligger helt uden for Rigsdagens Opgave at beskæftige sig med. Det eneste, der kunde begrunde, at Rigsdagen skulde træffe Afgørelse om Lønforhold, maatte være, at man indordnede dem under hele den økonomiske Tilstand i Landet og, hvis